

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΑΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Του Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Τό πυρσολικό του Τσιμπίη κι' έ Κανάρης. Ό συνταξιδιώτης μου ιατρός Πετρακής. Η έρηνια του Πειραιώς. Πρὸς τήν 'Αθήνα. Τό θέριμα του κριθαριού. Τό θέαμα των 'Αθηνών. Τά γυμνά σπίτια. Η 'Ακρόπολις. Έρείπια και άρχαιότητες. Η συνέλευσις τής Πνυκός. Τό Θησείο. Τό Λύκειο των 'Αθηνών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΖ΄.

— Η εμπνεύσις σας, ελτα στόν Τοιμάχη, εινε υπέροχη και σε τιμά. Μόνον ό Κανάρης εινε άξιος νά χρησιμοποιήση όπωσ πρέπει τό πυρσολικό σας.

Όπως έμαθα άργότερα, όταν τό πυρσολικό τοιμάστηκε, ή Κυβέρνησις έδωσε στόν Τοιμάχη τήν άδεια πού ήρτησε κι' έτσι ό Κανάρης ξεναγήθηκε στό πέλαγοσ για νά πυρπολήση τουρκικά καράδια.

Όταν ελτα στόν Τοιμάχη πὸς πρόκειται νά πάω στόν Πειραιά κι' από κει στήν 'Αθήνα, μου πρότεινε νά συνταξιδιέσω μ' έναν νεαρό φίλο του γιατρού, πολύ μορφωμένο, τόν κ. Πετρακή. Έτσι ξεφυγα από τήν Κούλουρη μαζί με τόν Πετρακή, ό όποιος ήταν πράγματι πολύτιμος σύντροφος.

Ταξιδεύοντας για τόν Πειραιά, συνάντησαμε τήν μοιρα του Μιαούλη. Σιγά—σιγά άπλώθηκε γύρω μου ή νύχτα. Τό πρωί, μόλις ξυπνήσαμε, βρισκόμαστε μπρὸς στόν Πειραιά. Η συγκίνησι μου ήταν μεγάλη. Μά όταν έφριζε τό πρώτο βλέμμα πρὸς τό λιμάνι του Πειραιώς έμελαγχόλησα. Η ένδοξη αρχαία πόλις δέν ήταν τώρα πάλι, μά χέρσα έκτασις. Έρημο τό λιμάνι, σπίατα γκρεμισμένα, καλύβες... Διέκρινα χωρίς μακρὰ τόν Παρθενώνα κι' ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά...

Βγήκαμε λοιπόν στήν Ξηρά, έτοιμοι ν' άνέβουμε στήν 'Αθήνα...

Από τόν Πειραιά ὡς τὰς 'Αθήνας ὁλος ὁ δρόμος ήταν γεμάτος από γυναικόπαιδα πὸς ἔρχόντουσαν ἀπ' τήν πόλι.

Ήταν ή έποχή του θεορισμού τής ζωής, ή όποια έχει θαυμασία ένδοξία στήν 'Αττική, και τήν όποια οι ζωρικοί άνακατείνουν με άλευρι και σιτάρι και φτιάχνουν άρκετά νόστιμο ψωμί.

Αυτὲς λοιπόν τὲς ἡμέρες ὅλοι οι κίττοινοι τής 'Αθήνας καταγιρντόνταν νά μαζέψουν τὰ σιτηρά τους και νά τὰ ξεσφαλίσουν στήν πόλι, πρὶν έρθουν οι Τούρκοι σάν άκούδες και φέρουν καταστροφή στή χώρα.

Ύστερα από πορεία δύο ὡρών άνάμεσα από ἑληές κι' άμπέλια, μπήκα, ἐπὶ τέλους, στήν 'Αθήνα. Οι δρόμοι ήσαν γεμάτοι από πλληλάρια. Μά τὰ σπίατα ήταν άδεια και γυμνά από έπιπλα, για τό φόβο των Τούρκων, πὸς όταν επιδόμουν, λεηλατοῦν τὰ πάντα.

Κατὰ τό χειμῶνα ὁ πληθυσμὸς των 'Αθηνῶν ποικίλει μεταξὺ δόδεκα και δεκατεσσάρων χιλιάδων ψυχῶν. Τό καλοκαίρι ὅμως δέν άπομένουν στήν πόλι, παρὰ μόνο τρεῖς χιλιάδες πλληλάρια για νά τήν υπερασπίουν από τοὺς Τούρκους.

Η 'Ακρόπολις άπαιτεί φρουρά πεντακοσίων μόνον άνδρῶν και

Όταν σιγηθε, τὰ διηγήθηκε ὅλα σε μὴ εμπιστη αὐλική της, ή όποια πάλι τὰ άνεκοίνωσε στόν περίφημο γιατρού τὸ βασιλέως, τόν Φαγλόν. Ό Φαγλόν σκέφτηκε τότε νά ἀπαλλάξη τή δουκισσα από τόν Ήλιάρη φίλο της. Πήγε στόν βασιλέα και τόν έπεισε, ότι στήν κατάστασι πὸς βρισκότανε ή ύγεια του μαρκισου, μονάχα ὁ άερας τής 'Ισπανίας θά μπορούσε νά τόν κάνει καλά. Κι' έτσι τήν επομένη ὁ μαρκισος έταρανε τή διαταγή νά φηγή στήν 'Ισπανία, όπου τόν έστειλε από ενδιαφέρον για τήν ύγεια του ὁ βασιλεύς.

Δέν μπορούσι νά διηγηθούμε ἐδὼ ὅλες τὲς ερωτικές περιπέτειες τής ὡραίας δουκισσης, ή όποιες υπήρξαν πάρα πολλές. Αναφέρουμε μονάχα ότι πέθανε νεαρωτάτα και ότι ὀχτὸ μερὲς άργότερα τήν ακολουθήσε, ὅπως είχε ελεπὶ, στόν τάφο κι' ὁ άντρας της, ό όποιος, παρ' ὅλους τοὺς ἄθλους της, δέν έπαισε ποτὲ νά τή λατρεύη.

έχει άφθινο νερό και ὅλα τὰ άναγκαία. Ό στρατηγὸς Γκούρας, ὁ άρχηγὸς τής 'Ανατολικῆς 'Ελλάδος, τήν έχει ἐφοδιάσει ἔτσι πὸς νά μπορῆ ν' άντέχη σε διητὴ πολιορκία.

Η πόλις δέν προστατεύεται παρὰ από ἕνα τείχος, πῶσ ἀπ' τό ὅποιο τοποθετοῦνται, ἀναλόγως των περιστάσεων, δύο ή τρεῖς χιλιάδες άκροβολιστῶν. Τό τείχος αὐτό θά ήταν ἀτελέστατο προσηγορῶς πρὸς ἀπόκρισι τακτικῶν εὐρωπαϊκῶν στρατῶν, ἀλλὰ για νά σταματήσῃ τό τουρκικὸ ἄσκηρι, ἀρκεί κι' ἕνας ἄλλος τείχος.

Κατὰ τό έτος 1822 τό Μεσολόγγι σώθηκε από τήν επιδρομὴ οκτὸς χιλιάδων Τούρκων, χάρις σ' ἕνα... χαντάκι!..

Επίσης όταν οι Ένετοί κατέβηκαν τήν Πελοπόννησο, είχαν φροντίσει νά χτίσουν σ' αὐτὴ ἕνα πλῆθος μικρῶν φρουριῶν και πύργων, ἐπάνω σε ὑψώματα. Τὰ φρούρια αὐτὰ και οι πύργοι ἀναπληροῦσαν τήν ἑλληνη πολυαριθμὸν στρατῶν.

Οι 'Αθηναῖοι μάλιστα έχουν ἐπινοήσει ἕνα θαυμάσιο σύστημα υπερασπιστικῶν κατὰ τὸ ἔχθροῦ, τό ὅποιο ἀφαιρεῖ από τοὺς Τούρκους κάθε ἑλπίδα λαφυραγωγίας.

Ό στρατηγὸς Γκούρας δηλαδὴ διέταξε τὰ γυναικόπαιδα ν' ἀδειάζουν τήν πόλι, πρὶν ἄρξουσιν ή ἔχθροσραφίες. Επίσης έχουν ἀφήσει τὰ σπίατα γυμνά, χωρὶς κανένα έπιπλο. Έτσι ἂν οι Τούρκοι καταλάβουν τήν 'Αθήνα, δέν θά κερδίσουν παρὰ μερικὸς σπορὸς λιθαρῶν. Έκτὸς από μερικὰ σπίατα, ὅλη ή ἄλλη πόλι δέν εινε παρὰ ἕνα σόνολο ἔρημιον.

Στις 30 Μαῖου ἔφυγε νά παρενεθῆ από συμβόλιον των άρχηγῶν τής 'Αθήνας, πὸς συγκροτήθηκε σ' ἕνα καλὸ μοισολιμανικό τζεμάι.

Έξαμα μπήκε μέσα ἕνα πλληλάρκι, τό ὅποιο έφερε ἀπ' τό Ναύπλιο τήν ειδησι, ότι τό Ναναγινο παρὰδόθηκε.

Παρὰ τήν ψυχραιμία και τήν ἀπάθεια πὸς χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς προκρίτους τής 'Ηπειρωτικῆς 'Ελλάδος, ή ειδησι αὐτὴ έτάραξε τοὺς άρχηγους τής 'Αθήνας και τοὺς άνάγκασε νά ἀποδέξουν ὅλοι μαζί τὰ τοιμασία τους κάτω και νά βυθιστοῦν σε σέψιμες...

Η άρχαιοτῆτες τής 'Αθήνας εινε πολλές, υπέροχες, διασηλοπεριγγραπτες.

Οι Τούρκοι δέν τὲς έπρόσεχαν, ὡς γνωστόν, και τὲς άφηναν νά καταστρέφονται. Μά οι 'Αθηναῖοι τὲς φυλάσσαν πειά σάν τὰ μάτια τους. Άρξαμε μάλιστα νά καθαρίζουν τήν 'Ακρόπολι ἀπ'

τὰ συντρίμματα πὸς τήν κατέκλιζαν.

Από τὲς άρχαιοτῆτες μ' ἐνηγοητσασαν πολλὸ και ή Βιζαντινέες, ἰδίως δὲ ὁ ναὸς του Δαρνιοῦ, με τόν υπέροχο ψηφιδωτὸ Παντοκράτορα του.

Όπως στήν άρχαιοτητα, ἔτσι και τώρα, ὁ λαὸς τής 'Αθήνας σπνέχεται κι' ἐκλέγει τοὺς άρχοντάς του στήν Πνύκα.

Όταν πληθαίνει στήν 'Αθήνα Τουρκικῶν στρατῶν, οι 'Αθηναῖοι μαζεῦονται και κλείνονται από τὸ ναὸ του Θησεῖος.

Τήν ἡμέρα ποῦφτασαν στήν 'Αθήνα, βεβῆκα τοὺς 'Αθηναῖους στο Θησείο νά συσκέπτονται ἂν πρέπει νά δεχτοῦν στήν πόλι τους τόν στρατηγὸ Στράτο και τή φαμίλια του. Δισταζαν νά τόν φιλοξενήσουν, γιατι τήν προηγούμενη ἡμέρα, ὁ Στράτος είχε φερθεῖ βίβανισα σ' ἕναν από τοὺς επιτρόπους τής Κυβερνήσεως.

Πρὸ άρκετων ἐτῶν ἵπαρχε στήν 'Αθήνα και Λύκειο, στο ὅποιο διδάσκαται ή 'Ελληνική, ή 'Ιταλική και 'Ιστορία. Τό Λύκειο έχει και μικρὴ βιβλιοθήκη, φοιτοῦν δὲ σ' αὐτό περὶ τοὺς ἔξηντα μαθητὰ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ό Παντοκράτωρ του Δαρνιοῦ